

suurimat metsosopranirolli. „See on meeletult hea tunne, kui osutud kogu valikust parimaks, kui dirigent sind usaldab,” on Kai õnnelik. Muudelt tulevikuplaanidelt ei saa ta seni katet kergitada, aga loodab, et tal läheb õnneks laulda sama rolli veel korra – ühe oma lemmikdirigendi käe all maailma ühes tippteatris.

Kas sünnipäev või töö. Kai ei salga, et on maksimalist, kelle jaoks eranditult iga esinemine tähendab enda proovilepanekut. „Minu kinnisvarareetevõtjast isa pidas oma sünnipäeva ja palus: „Kas laulad ka mõne laulu, võtad Estoniast mõne poisi kampa?” Ütlesin isale, et on kaks varianti: kas tulen sünnipäevale või tulen tööle. Ma ei oska niisama laulda!” meenutab Kai. Isale on tütar esinenud sellegipoolest – tema 60. sünnipäeva puhul andis ta korraliku kontserdi, nad laulsid lausa koos duetti! Kai ütleb, et on isa Tõnisega väga sarnane ja isapoolsest suguvõsast pärinebki ta muusikageen. Isal on väga hea hääl ja ta on tõsiselt fänninud Valgre laule – just neid esitas Kai lapsena. „Minu väike poolõde on samuti muusikas väga andekas, nii et isa võib rinna kummi lüüa,” naerab Kai.

Peale hääle on ooperilaval oma osa ka esineja välimusel. „Hääl on väga oluline tööriist, aga ooper on ju ikkagi ka visuaalkunst. Ei pea tingimata olema sale, aga on vaja näitlejameisterlikkust, et oleksid rollis veenev,” selgitab Kai Rützel.

Kaile pole välimuse kohta etteheiteid tehtud, kuid ta on kuulnud juhtumitest, kus lauljatega on leping üles öeldud pärast seda, kui lavastaja on neid näinud. Kai arvates piisaks sellest, kui inimesed oleksid terved ja suudaksid laval liikuda nii palju kui vaja, et neil jaguks võhma laulda, kuid otsustajate visioon laval toimuvast on tihti ettearvamatut. Ta ise püüab tervislikult toituda, oma välimuse eest hoolt kanda ja kaalu kontrolli all hoida, kuid hundiratast viskama või laval kätekõverdusi tegema ta kindlasti valmis ei ole.

Samal ajal pole tema jaoks probleem laval näiteks alasti olla, eriti kui see on dramaturgiliselt põhjendatud. Londoni Covent Gardeni ühes lavastuses Reini tütart mängides kandis ta kostüümi, mis koosnes üksnes sinisest parukast, häbet katvast võltstutist ja rinnanibusid peitvast lauvärvist. „Olime kolme jõneitsina eri kehatüübiga naised, keegi meist ei näinud välja nagu supermodell, aga häbeneneda polnud midagi. Sellised me juba olime,” muheleb Kai.

Kriis ja läbipõlemine. Paar aastat tagasi seisis ta silmitsi kriisiga, läbipõlemisega, kui ühele ajale langes mitu suurt tagasilööki. Mõni aasta kestnud abielu Walesi baritoni Paul Carey Jonesiga oli läbi saanud. „Inimlikult ei sobinud me siiski nii hästi, kui olime eeldanud, aga suhtleme siiaamaani. Ma ei saa öelda, et ma seda kahetseksin, sest õppisin sellest suhtest väga palju,” ütleb Kai.

Pealekauba oli ta töötanud ühe hingetõmbega 16 kuud järjest, paraku ka neis lavastustes, mis tema häälele ei sobinud või seda lausa kahjustasid. „Olin täiesti ummikus. Peas keerlesid vaid mõtted, et olen ehk liiga vana, nii kehv, et keegi ei tahagi mind enam. Kes ma üldse olen? Poplauljakarjääri igatsev tüdruk, kes mõtleb, et saab ooperilauljaks?”

Tal oli vaja oma rabadat vaimulaadi tugevdada, tervist parandada ja hääl üles putitada. Kai hakkas ükshaaval kõigega tegelema. Ta lasi teha kõikvõimalikke analüüse, et terviseprobleemide põhjus välja selgitada. Põletiku kontrolli alla saamiseks pidi Kai rangele dieedile jääma. Terapeudiga tuli hakata mõttemaailma klaarima.

„Olen enamiku oma elu kõndinud äärepeal, olnud endaga pahuksis. Suitsetasin pikalt, nüüd küll juba üle seitsme aasta pole sigaretti näppu võtnud. Alkoholiga on olnud ▶

Keegi meist ei näinud välja nagu supermodell, aga häbeneneda polnud midagi.